

1107.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 5 grudnia 1923 r.

o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy zasadnicze.

Art. 1.

System hierarchiczny, według którego ugrupowani są urzędnicy i urządzone jest ich uposażenie, nie ma zastosowania do sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie.

Art. 2.

§ 1. Sędziowie w sądownictwie powszechnym i administracyjnym i prokuratorzy, z wyłączeniem sędziów pokoju nie prawników i pełniących swe czynności ubocznie niezawodowych sędziów pokoju, podzieleni są pod względem uposażenia na cztery grupy.

§ 2. Do grupy A należą: sędziowie pokoju, sędziowie śledczy (w b. zaborze rosyjskim i austriackim), sędziowie powiatowi, sędziowie zapasowi (w b. zaborze austriackim), naczelnicy sądów powiatowych i prezesi sądów powiatowych.

Do grupy B należą: prezesi, wiceprezesi i sędziowie sądów okręgowych, dyrektorowie przy sądach okręgowych, prokuratorzy i podprokuratorzy przy sądach okręgowych.

Do grupy C należą: prezesi, wiceprezesi i sędziowie sądów apelacyjnych, prezesi senatów przy sądach apelacyjnych (w b. zaborze pruskim), prokuratorzy i podprokuratorzy przy sądach apelacyjnych, zastępcy prokuratorów przy sądach apelacyjnych (w b. zaborze pruskim), podprokuratorzy przy Sądzie Najwyższym.

Do grupy D należą: Pierwszy Prezes, prezesi i sędziowie Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes, prezesi i sędziowie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Pierwszy Prokurator i prokuratorzy przy Sądzie Najwyższym.

Art. 3.

§ 1. Dla grupy A ustanawia się 7 szczebli uposażenia, dla grupy B—6 szczebli, dla grupy C—6 szczebli, dla grupy D—4 szczeble.

§ 2. Poszczególne szczeble uposażenia oznaczone są w tabeli, zawartej w art. 4, małymi literami alfabetu.

Art. 4.

§ 1. Wysokość uposażenia oznacza się w punktach, ustalonych w następującej tabeli:

Grupa uposażenia	S z c z e b l e u p o s a ż e n i a :						
	a	b	c	d	e	f	g
A	700	800	900	1000	1100	1200	1300
B	1000	1100	1200	1300	1400	1500	
C	1300	1400	1500	1600	1700	1800	
D	1700	1800	1900	2000			

§ 2. Kwotę uposażenia miesięcznego otrzymuje się przez pomnożenie jednakowej dla wszystkich grup uposażenia mnożnej (art. 5 ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) przez liczbę punktów odpowiedniej grupy i szczebla.

§ 3. W okresie przejściowym (sanacji Skarbu Państwa) zmienia się tabelę, podaną w artykule niniejszym, w ten sposób, że do liczby punktów w każdym szczeblu wszystkich grup dodaje się tytułem dodatku regulacyjnego po 70 punktów. Dodatek regulacyjny ulegać będzie stopniowej redukcji po 10 punktów w okresach półrocznych (art. 6 powołanej wyżej ustawy), począwszy od terminu, który ustali Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, w zależności od wyników akcji sanacji Skarbu Państwa.

Art. 5.

§ 1. Na czas trwania wyjątkowych warunków ekonomicznych ustanawia się dla utrzymującego rodzinę sędziego i prokuratora dodatek ekonomiczny, wynoszący na każdego członka rodziny, nie więcej jednak, niż na pięciu członków, po 45 mnożnych miesięcznie.

§ 2. Jednocześnie ze zmniejszaniem się określonego w art. 4 dodatku regulacyjnego o 10 punktów, dodatek ekonomiczny ulegać będzie w tych samych terminach redukcji o jedną mnożną, aż do wysokości 38 mnożnych.

§ 3. Do rodziny w rozumieniu ustawy niniejszej należą:

- żona, wyjąwszy wypadki, gdy pobiera uposażenie w instytucji państwowej, albo gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;
- dzieci ślubne i uprawnione, tudzież pasierby—do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swe utrzymanie zarabiać—do ukończenia lat 24.

§ 4. W wypadkach ułomności fizycznej, umysłowej, albo nieuleczalnej choroby, jakoteż w wypadkach, gdy studja przewlekły się ponad wiek 24 lat z powodu służby wojskowej, odbytej wskutek zarządzenia mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, albo z powodu pełnienia w tym czasie służby ochotniczej, Minister Sprawiedliwości, a w stosunku do sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego Prezes Rady Ministrów, może w drodze wyjątku uwzględnić dzieci w wieku ponad 24 lata.

§ 5. W razie, gdy na mężu ciąży obowiązek alimentowania żony, sądownie z nim separowanej, suma dodatku ekonomicznego na żonę nie może przewyższać sumy alimentacji.

§ 6. Dzieci i pasierbów, które weszły w związki małżeńskie, lub które same się utrzymują, albo posiadają własne zaopatrzenie—nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku ekonomicznego.

§ 7. Ponadto Rada Ministrów władna jest przyznać sędziom i prokuratorom, pełniącym obowiązki w stolicy i na kresach, procentowo obliczony dodatek do uposażenia.

Art. 6.

§ 1. Do sędziów i prokuratorów stosują się odpowiednio art. 5—17 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojsko (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924).

§ 2. Sędzia i prokurator, pobierający dodatek na podstawie art. 8, mianowany do grupy wyższej na stanowisko, do którego nie jest przywiązany żaden dodatek lub też przywiązany jest dodatek niższy od dotychczas pobieranego, zachowuje ilość punktów, przysługujących mu łącznie z dodatkiem w grupie niższej, gdyby się okazało, że jego ogólne uposażenie w grupie wyższej byłoby niższe od dotychczasowego.

Art. 7.

Sędzia i prokurator, mianowany z grupy wyższej do niższej, zatrzymuje uzyskany w grupie wyższej szczebel uposażenia oraz prawo do uzyskania w tej wyższej grupie następnych szczebli.

Art. 8.

§ 1. Poniżej wymienionym sędziom i prokuratorom dodaje się do punktów, ustalonych w tabeli art. 4, miesięcznie:

- a) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego i Pierwszemu Prezesowi Najwyższego Trybunału Administracyjnego 600 punktów;
- b) prezesom sądów apelacyjnych 500 punktów;
- c) prezesom sądów okręgowych większych oraz wiceprezesom sądów okręgowych w Krakowie i Lwowie, będącym kierownikami sądów okręgowych karnych, 400 punktów;
- d) prezesom sądów powiatowych i prokuratorom przy sądach apelacyjnych 300 punktów;
- e) prezesom Sądu Najwyższego i prezesom Najwyższego Trybunału Administracyjnego, prezesom sądów okręgowych mniejszych, Pierwszemu Prokuratorowi przy Sądzie Najwyższym, prokuratorom przy sądach okręgowych większych 250 punktów;
- f) wiceprezesom sądów apelacyjnych, prezesom senatów przy sądach apelacyjnych, naczelnikom i stałym kierownikom sądów powiatowych większych 200 punktów;
- g) wiceprezesom sądów okręgowych, dyrektorom przy sądach okręgowych, prokuratorom przy sądach okręgowych mniejszych i zastępcom prokuratora przy sądach apelacyjnych (w b. zaborze pruskim) 150 punktów;
- h) naczelnikom i stałym kierownikom sądów powiatowych mniejszych i podprokuratorom przy Sądzie Najwyższym 100 punktów.

§ 2. Za sądy okręgowe większe w rozumieniu niniejszego artykułu uważa się sądy okręgowe w miastach, będących siedzibą sądów apelacyjnych, a nadto

sądy, w których liczba etatów sędziów okręgowych łącznie z prezesem, wiceprezesami i dyrektorami przekracza 18. Sądami powiatowymi większymi są sądy, w których, wliczając naczelnika (kierownika), ustanowionych jest więcej niż 10 stanowisk sędziowskich.

Art. 9.

§ 1. Suma całego uposażenia łącznie z dodatkiem, wedle art. 8, sędziego i prokuratora, który mianowany został z grupy wyższej do niższej, nie może przewyższać sumy całego uposażenia wedle najwyższego szczebla, jaki w danej grupie niższej może być osiągnięty łącznie z dodatkiem, przystosowanym do tej niższej grupy. W danym wypadku powinno nastąpić stosowne zmniejszenie, ewentualnie całkowite odjęcie rzeczonoego dodatku.

§ 2. Postanowienie powyższe ma zastosowanie także do sędziów i prokuratorów, którzy w myśl art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) zaliczeni zostali do grupy wyższej, niż ta, do której powinni być zaliczeni w myśl art. 2 powołanej ustawy.

Art. 10.

§ 1. Zawodowi sędziowie pokoju nie prawnicy, w b. zaborze rosyjskim otrzymują pięć szóstych części uposażenia, ustanowionego dla grupy A.

§ 2. Z tem ograniczeniem stosują się do nich odpowiednio przepisy art. 3, 4 i 6 ustawy niniejszej. Nadto stosuje się do nich art. 5 ustawy niniejszej w całej pełni.

Art. 11.

§ 1. Niezawodowi sędziowie pokoju w b. zaborze rosyjskim i pruskim, pełniący swe czynności ubocznie, sprawują swe obowiązki honorowo.

§ 2. Normy ryczałtowego zwrotu kosztów i odszkodowania za stratę czasu ustanowi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12.

§ 1. Aplikanci bez egzaminu na sędziego otrzymują w pierwszym roku aplikacji ustanowione w ustawie z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) uposażenie urzędników państwowych X grupy szczebla a (art. 3, 4, 5, 9—17 cytowanej ustawy), a po upływie roku ustanowione w tejże ustawie uposażenie urzędników państwowych IX grupy szczebla c (art. 3, 4, 5, 9—17 cytowanej ustawy).

§ 2. Aplikanci, którzy złożyli egzamin na sędziego, i asesorowie (w b. zaborze pruskim), otrzymują ustanowione w powołanej wyżej ustawie uposażenie urzędników państwowych VII grupy (art. 3—17 cytowanej ustawy).

Aplikanci, przyjęci poza etatem, otrzymują uposażenie, określone w §§ 1 i 2, z chwilą zaliczenia ich na opróżniony etat (art. 11 cytowanej ustawy). Czas spędzony na aplikacji poza etatem, liczy się im przytem tak, jak gdyby byli od początku aplikacji zaliczeni na etat.

Art. 13.

Rozporządzenie Rady Ministrów określi sposób liczenia czasu, spędzonego w służbie państwowej niesędziowskiej, w celu oznaczenia grupy uposażenia sędziowskiego (prokuratorskiego) i szczebla w obrębie danej grupy, w wypadkach, gdy osoby z prawniczym wykształceniem, których uposażenie unormowane jest ustawą z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), przechodzą na stanowiska sędziego w sądownictwie powszechnem i administracyjnym lub prokuratora, oraz sposób liczenia czasu, spędzonego w służbie państwowej sędziowskiej i prokuratorskiej, w celu oznaczenia grupy i szczebla uposażenia w obrębie danej grupy w wypadkach, gdy sędziowie lub prokuratorzy przechodzą na stanowiska w służbie państwowej niesędziowskiej.

ROZDZIAŁ II.**Przepisy przejściowe.****Art. 14.**

Sędziowie i prokuratorzy, którzy będą już w czynnej służbie w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, otrzymują w tej grupie, która odpowiada grupie, zajmowanej przez danego sędziego lub prokuratora na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) szczebel uposażenia, odpowiadający wedle kolejności, licząc od dołu w danej grupie, pobieranemu dotychczas dodatkowi starszeństwa.

Art. 15.

Przy pierwszym zaliczeniu ustala się termin poniesienia do następnego szczebla w ten sposób, że jako termin, od którego zaczyna się liczyć trzechletnie, przyjmuje się datę 1 stycznia, jeżeli sędzia, prokurator lub aplikant egzaminowany (asesor) uzyskał ostatni dodatek starszeństwa w okresie półrocznym od 1 stycznia do 30 czerwca, zaś datę 1 lipca, jeżeli sędzia, prokurator lub aplikant egzaminowany (asesor) uzyskał ostatni dodatek starszeństwa w okresie półrocznym od 1 lipca do 31 grudnia, przyczem czas służby, w ciągu którego sędzia, prokurator lub aplikant egzaminowany (asesor) otrzymywał ostatni dodatek starszeństwa, liczy się w całości.

Art. 16.

§ 1. Sędziom i prokuratorom, którzy przyjęci zostaną do służby sądowej polskiej po wejściu w życie ustawy niniejszej, atoli w oznaczonym osobnymi przepisami okresie organizacji jednolitego sądownictwa polskiego, a którzy w czasie przed przyjęciem do służby sądowej polskiej pozostawali w służbie państwowej rosyjskiej, austriackiej i bośniacko-hercegowińskiej lub niemieckiej, albo w zawodzie adwokackim lub notarialnym — liczy się w celu oznaczenia szczebla uposażenia w grupie, do jakiej powinni być wedle ustawy niniejszej zaliczeni:

1) czas spędzony w służbie sądowej polskiej, a to w b. dzielnicy rosyjskiej najwcześniej od 1 września 1917 r., w b. dzielnicy austriackiej najwcześniej od 1 listopada 1918 r., a w b. dzielnicy pruskiej naj-

wcześniej od 1 stycznia 1919 r. na stanowisku, odpowiadającym tej samej grupie, w całości;

2) czas spędzony:

- a) w jakiegokolwiek służbie państwowej polskiej,
- b) w formacjach wojskowych polskich, a to najwcześniej od chwili wybuchu wojny światowej — na obszarach Polski i zagranicą,
- c) w sądownictwie (wymiar i zarząd sprawiedliwości) cywilnem, administracyjnym lub wojskowem rosyjskiem, austriackiem, bośniacko-hercegowińskim lub niemieckiem,
- d) w adwokaturze, notariacie, rosyjskiej Prokuratorji Królestwa Polskiego albo austriackiej Prokuratorji Skarbu, oraz w charakterze radcy prawnego instytucji publicznych,
- e) w szczególności członkom Najwyższego Trybunału Administracyjnego także czas, spędzony w służbie administracyjnej austriackiej, rosyjskiej i niemieckiej, a mianowicie:

w grupie A w dwóch trzecich częściach,

" " B " " szóstych częściach,

" " C " " dwunastych częściach,

" " D " " dwudziestych czwartych częściach,

§ 2. Przy obliczaniu służby (pracy zawodowej) poprzedniej uwzględnia się również czas, spędzony w charakterze aplikanta (auskultanta, praktykanta sądowego, kandydata do posad sądowych), referendarjusza oraz kandydata adwokackiego (pomocnika adwokata przysięgłego) i kandydata notarialnego.

§ 3. Czasu pełnienia normalnej i powszechnej powinności wojskowej nie uwzględnia się przy obliczaniu czasu poprzedniej służby (pracy zawodowej); inną służbę wojskową policza się tylko wówczas, gdy sędzia (prokurator) nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną (praca zawodowa).

§ 4. W wypadkach urlopu bez uposażenia, odliczania pewnego czasu orzeczeniem dyscyplinarnem, pełnienia dobrowolnie służby wojskowej, zawieszenia w urzędowaniu, zakońzonego prawomocnem skazaniem w drodze dyscyplinarnej, nie uwzględnia się odnośnego czasokresu przy obliczaniu czasu poprzedniej służby.

§ 5. Podstawę obliczenia stanowi cały w rachubę wchodzący czas (lata, miesiące, dni). Przerwy w czasie, który powinien być policzony, nie stanowią przeszkody do policzenia poszczególnych okresów. Z czasu, który będzie wynikiem obliczenia, dokonano według zasad artykułu niniejszego, skreśla się niepełne półrocza.

§ 6. Minister Sprawiedliwości może za zgodą Ministra Skarbu zastosować zasady, wskazane w §§ poprzedzających, także do sędziego lub prokuratora, będącego już w służbie, którego we wspomnianym w § 1 okresie mianowano na stanowisko wyższej grupy, a to przy oznaczeniu dodatku starszeństwa w danej wyższej grupie.

Art. 17.

§ 1. Sędziowie prawnicy i prokuratorzy otrzymują uposażenie, dla sędziów i prokuratorów, w ustawie niniejszej ustanowione, tylko o tyle, o ile będą mieli za sobą co najmniej trzechletnią służbę lub pracę zawodową (art. 16). Ten trzechletni okres liczyć należy, uwzględniając cały czas służby (pracy zawodowej), nie zaś tylko w ułamkach.

§ 2. Sędziowie, prawnicy i prokuratorzy, którzy najmniej trzechletniej służby lub pracy zawodowej jeszcze nie ukończyli, pobierać będą aż do ukończenia rzeczonoego trzechletniego okresu uposażenie, ustanowione dla egzaminowanych aplikantów (asesorów), podwyższone o jeden szczebel.

Art. 18.

Przepis art. 2 o zaliczeniu podprokuratorów przy sądach okręgowych do grupy B, a podprokuratorów przy sądach apelacyjnych do grupy C, wejdzie w życie z terminem, który w miarę postępu organizacji Jednolitego sądownictwa polskiego ustali rozporządzenie Rady Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości, złożony w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Do tego terminu podprokuratorzy przy sądach apelacyjnych należą do grupy B, a podprokuratorzy przy sądach okręgowych do grupy A.

Art. 19.

§ 1. Podprokuratorów przy sądach apelacyjnych — którzy będą na tych stanowiskach w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, lub obejmą je w czasie, w art. 16 wspomnianym, zalicza się do grupy C jeszcze przed ustaleniem terminu, o którym mowa w art. 18, po upływie osiemnastu lat służby lub pracy zawodowej (art. 16), liczonych w całości, nie zaś tylko w ułamkach.

§ 2. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości, ażeby jeszcze przed ustaleniem terminu, o którym mowa w art. 18, w porozumieniu z Ministrem Skarbu zaliczył do grupy C tych podprokuratorów przy sądach apelacyjnych, którzy wprawdzie nie mają jeszcze osiemnastu lat służby lub pracy zawodowej (art. 16), ale przecież ze względu na znaczną ilość lat, spędzonych w służbie sądowej (pracy zawodowej), i wysokie swe kwalifikacje na zaliczenie takie szczególne zasługują.

Art. 20.

Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu zaliczyć do grupy D tych podprokuratorów przy Sądzie Najwyższym, którzy ze względu na znaczną ilość lat, spędzonych w służbie sądowej lub pracy zawodowej (art. 16), nie mniej jednak, aniżeli lat 24, i wysokie swe kwalifikacje na zaliczenie takie szczególnie zasługują; z chwilą zaliczenia do grupy D tracą oni dodatek, przewidziany w art. 8.

Art. 21.

§ 1. Sędziów śledczych w b. zaborze austriackim, sędziów powiatowych, sędziów pokoju prawników, sędziów zapasowych w b. zaborze austriackim i podprokuratorów przy sądach okręgowych w b. zaborze rosyjskim — tych ostatnich w czasie przed ustaleniem terminu, wspomnianego w art. 18 — którzy będą na tych stanowiskach w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, lub obejmą je w czasie, w art. 16 wspomnianym, zalicza się do grupy B po upływie dziesięciu lat służby lub pracy zawodowej (art. 16), liczonych w całości, nie zaś tylko w ułamkach.

§ 2. Sędziów śledczych w b. zaborze rosyjskim i podprokuratorów przy sądach okręgowych w b. zaborze austriackim i pruskim, a mianowicie pod-

prokuratorów w czasie przed ustaleniem terminu, wspomnianego w art. 18, którzy będą na tych stanowiskach w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, lub obejmą je w czasie, w art. 16 wspomnianym, zalicza się do grupy B po upływie sześciu lat służby lub pracy zawodowej (art. 16), liczonych w całości, nie zaś tylko w ułamkach, w tem conajmniej trzech lat służby na stanowisku sędziego śledczego (w b. zaborze rosyjskim), względnie podprokuratora przy sądzie okręgowym (w b. zaborze austriackim i pruskim).

Art. 22.

Ustanowieni przejściowo w b. dzielnicy pruskiej sędziowie śledczy przy sądach okręgowych i podprokuratorzy pomocniczy przy sądach okręgowych otrzymują uposażenie, ustanowione w ustawie z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) dla urzędników państwowych IX grupy szczebla c.

Art. 23.

Sędziowie i prokuratorzy, pobierający na Górnym Śląsku uposażenie wedle ustaw niemieckich lub pruskich, otrzymują uposażenie, przewidziane w ustawie niniejszej, z tem, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi zasady, wedle których wymienieni sędziowie i prokuratorzy zostaną zaliczeni do grupy i szczebli uposażenia w myśl ustawy niniejszej.

Art. 24.

Sprawy uposażenia podczas urlopu, nie określone ustawowo, ustali rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a o ile chodzi o sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 25.

Do sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie stosuje się odpowiednio art. 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924).

Art. 26.

Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Skarbu, a o ile chodzi o art. 18 — także Prezesowi Rady Ministrów. O ile zaś chodzi o sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego — Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu.

Art. 27.

Ustawa niniejsza, prócz przepisu, o którym mowa w art. 18, wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1923 r.

Z dniem ogłoszenia ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe ustawy i przepisy w przedmiocie, objętym ustawą niniejszą.

Prezydent Rzeczypospolitej *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*